СЦЕНА 28. "СПАДОК І КРОВ"

📍 ЛОКАЦІЯ: ЗАМКОВА ЗАЛА. ОБІДНЯ ПОРА

📷 М’яке сонячне світло пробивається крізь високі вітражі. Зала велика, кам’яна прохолодна. Гобелени на стінах тремтять від легкого протягу. Внизу -стертий килим під троном.
👑 Король Вільям сидить у високому кріслі на підвищенні. Поруч — сувої, печатки, перо. Погляд його втуплений у порожнечу, пальці мимоволі барабанять по підлокітнику.

🚪 До зали заходить підданий, нахиляється низько.

🎧 ПІДДАНИЙ (спокійно, з повагою):
— Ваша Величносте. Принцеса чекає на вашу аудієнцію.

🎧 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (не змінюючи виразу обличчя):
— Нехай увійде.

📷 Двері відчиняються. Агнеса заходить повільно, у простій, але елегантній сукні, без прикрас. Вона пряма, але в погляді — тривожна рішучість. Король не встає. Тиша — напружена.
🎧 АГНЕСА
— Ви хотіли мене бачити?

🎧 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (стримано, але з відчутною люттю під голосом):
— То ось як ти вирішила увійти в історію?
Не як донька короля, а як перевдіта жебрачка що краде хліб з власних комор,...не просто хліб, гідність дому Вільяма. Ти вже у всіх на язиках , як товар на базарі.

(з паузою, жорсткіше)

— Ці запаси — не для твоїх ігор у милосердя.
Це — стратегічний хребет королівства.
Армія. Складні часи. Ти думала про це, коли грала в рятівницю?

🎧 АГНЕСА (рівно, але з болем):
— А чи думали ви, що народ хоче їсти сьогодні?
Що, коли люди вимруть від голоду — нікому буде захищати ваш трон?

📷 Король різко підводиться. Його плащ шелестить, наче хвиля.

👑 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (тихо, небезпечно):
— Політичні справи — моя ноша.

Твоя — інша.
Осмар прибуває за п’ять днів, щоб взяти шлюб. Ти маєш бути готова.
📷 Агнеса спалахує. Погляд — спантеличений, розгублений:

👸 АГНЕСА (майже шепоче):
— Чому так швидко?..

👑 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (вибухає):
— Бо я більше не дозволю тобі розгулювати у пеленицях і шепоті.
Що ти надумала, Агнесо?! Віддати серце тому дикареві без роду і честі.
Не дай Боже, щоб він…доторкнувся тебе тут — під моїм дахом, у моєму імені!

(вголос, жорстко)

— Не смій навіть думати про нього!…Інакше, я завершу те, що почав!
Він не побачить наступного світанку! Бачить Бог я проявив більше чим милість..

📷 Агнеса підходить ближче, тінь лягає на її обличчя. Голос — уже без страху:

👸 АГНЕСА (слізно):
— Ви засліплені владою.
Довкола вас — пацюки. Вони шепочуть вам, нишпорять у моїй тиші.
А де той батько, що готовий вислухати і підтримати?
Де той батько, що говорить серцем а не указом?

📷 Сварка загострюється. Голоси накладаються один на одного. Король не чує її вже як доньку.

👑 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (відрізає):
— Підтримати тебе в чому?! Допомогти тобі накоїти дурниць?
— Ти справді уявила, що майбутнє корони — за тим… лісовим псом,
що виріс серед багна, що не знає ні страху, ні законів, ні обов’язку.
Він — дикар. І залишиться ним, хоч би скільки ти в нього вірила.

👸 АГНЕСА (крізь сльози, але гордо):
— Краще бути з дикарем… ніж лягти в ліжко з сатаною!

📷 Король зупиняється, різко мовкне. Після короткої паузи — холод, мов стіна.

👑 КОРОЛЬ ВІЛЬЯМ (вибухає в гніві):
— Досить! Замовкни!
Ти забула, навіщо народжена?
Твоє діло — достойно нести корону.

Народити спадкоємців.
І виконувати волю, короля!
ПАУЗА.
📷 Камера — крупний план на обличчя Агнеси. Вираз — пораненої гордості. Вона стискає кулаки, але опускає очі повні сліз.

👸 АГНЕСА (тихо, відсторонено. схиляє голову):
— Слухаюсь, Ваша Величносте.

📷 Вона розвертається й іде повільно. Кроки лунають порожньою залою. Камера супроводжує її здалеку — постать віддаляється, стає малою на тлі високих стін. Світло крізь вікна падає на порожнє крісло короля.

🎧 Тиша. Лише дзвін металевої застібки на її сукні.

🎬 ЗАТЕМНЕННЯ